

LBRIS | We know
Imprint coordonat de
SHAUKI AL-GARIB books

— T L S W A N —

DOMNUL MASTERS

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

Prolog

*Julian Masters***ALINA MASTERS****1984–2013*****Soție și mamă preaiubită.******Ne punem credința în Dumnezeu.*****SUFERINȚA. DOAMNA CU COASA DIN VIAȚA NOASTRĂ.****Cea care răpește bucuria, speranța și hotărârea.****Unele zile sunt suportabile. În altele, abia pot să respir și mă sufoc într-o lume de regrete în care rațiunea nu are sens.****Nu știu niciodată când vor veni acele zile; știu doar că atunci când mă trezesc simt o împunsătură în piept și trebuie să fug. Trebuie să fiu oriunde, numai aici nu, descurcându-mă cu viața asta.****Viața mea!****Viața noastră!**

De când ai plecat tu.

Sunetul unei mașini de tuns iarba care se aude în depărtare mă readuce în prezent. Mă uit la îngrijitorul din cimitir. Se concentrează în timp ce trece printre pietrele funerare, având grijă să nu le atingă sau să le ciobească. Se înserează, iar ceața se adună, pregătind parcă venirea nopții.

Deseori vin aici să mă gândesc, să încerc și să simt.

Nu pot vorbi cu nimeni. Nu-mi pot exprima adevăratele sentimente.

Vreau să știu de ce.

De ce ne-ai făcut asta?

Strâng din dinți și mă uit lung la mormântul răposatei mele soții.

Am fi putut avea totul împreună, dar nu a fost să fie.

Mă aplec și șterg praful de pe numele ei, aranjând crinii roz pe care tocmai i-am așezat în vază. Ating fața din fotografia mică, ovală. Se uită și ea la mine, lipsită de orice emoție.

Pășind înapoi, îmi vâr mâinile în buzunarele pardeiiului negru.

Aș putea să stau toată ziua să mă uit la mormântul ei – uneori asta fac –, dar mă întorc și mă îndrept spre mașină fără să privesc în urmă.

Mașina mea *Porsche*.

Sigur, am bani și doi copii care mă iubesc. Sunt la apogeul profesiei mele, sunt judecător. Am toate instrumentele necesare pentru a fi fericit, doar că nu sunt.

Abia mai supraviețuiesc; mă agăț de un fir.

Afișez o mască în fața lumii.

Dar mor pe dinăuntru.

*

O jumătate de oră mai târziu, ajung la Madison, terapeuta mea.

Mereu plec relaxat de aici.

Nu e nevoie să vorbesc, nici să gândesc, nici să simt, nimic.

Pe pilot automat, trec de ușile de la intrare.

— Bună ziua, domnule Smith!

Hayley, recepționista, îmi zâmbește.

— Camera dumneavoastră este pregătită, domnule!

— Mulțumesc!

Mă încrunt, simțind că am nevoie de ceva mai mult azi. Ceva care să mă relaxeze.

Care să îmi abată gândurile.

— Azi o să mai am nevoie de cineva, Hayley!

— Desigur, domnule! Pe cine ați prefera?

Încruntat, mă gândesc o clipă să nu greșesc.

— Hm... Hannah.

— Deci, Hannah și Belinda?

— Da!

— Nicio problemă, domnule! Faceți-vă comod și vor veni imediat!

Iau liftul spre apartamentul de lux închiriat. Odată ajuns acolo, îmi torn un pahar de whisky și arunc o privire pe fereastra fumurie cu vedere spre Londra.

Aud ușa în spatele meu și mă întorc.

Hannah și Belinda stau în fața mea, zâmbind.

Belinda are părul lung și blond, iar Hannah e brunetă. Nu pot nega că amândouă sunt tinere și frumoase.

— Bună ziua, domnule Smith! îmi spun la unison.

Iau o gură din pahar și le admir din priviri.

— Unde doriți să stăm, domnule?

Îmi desfac cureaua.

— În genunchi!

Capitolul 1

Brielle

CONTROLUL VAMAL E RIDICOL DE LENT, IAR UN BĂRBAT A fost chemat în biroul din față. Totul arată foarte suspect de unde mă aflu eu, la capătul rândului.

— Ce crezi că a făcut? șoptesc, întinzându-mi gâtul ca să văd ce se întâmplă în față.

— Nu știu, probabil o prostie! răspunde Emerson.

Înaintăm către ghișeu, iar rândul se mișcă ceva mai repede acum.

Tocmai am aterizat la Londra pentru vacanța noastră de un an pe care o petrecem muncind. Eu voi fi bună pentru copiii unei judecătore, iar Emerson, cea mai bună prietenă a mea, lucrează pentru un adjudecător de opere de artă. Sunt îngrozită, dar bucuroasă.

— Ce bine era dacă veneam cu o săptămână mai devreme ca să petrecem puțin timp împreună! spune Emerson.

— Da, știu, dar angajatoarea mea avea nevoie de mine să încep săptămâna asta, pentru că pleacă săptămâna viitoare. Trebuie să învăț rutina copiilor.

— Cine își lasă copiii singuri trei zile cu un om necunoscut?

Em se încruntă, dezgustată.

Ridic din umeri.

— Noua mea șefă, din câte se pare.

— Păi, măcar pot să vin și să stau cu tine săptămâna viitoare! E un bonus!

Locuiesc acolo unde lucrez, așadar măcar cazarea este asigurată. Totuși, biata Emerson va locui cu doi străini! E disperată!

— Da, dar te aduc pe furiș! o avertizez. Nu vreau să pară ca și cum petrecem toată noaptea.

Mă uit prin aeroport. E aglomerat, plin de agitație, și deja mă simt cu chef de viață. Eu și Emerson suntem mai mult decât niște tinere călătore.

În vreme ce ea încearcă să-și descopere scopul în viață, eu fug de un trecut distructiv, unul în care eu eram îndrăgostită de un ticălos adulterin.

Eu l-am iubit. Dar el nu m-a iubit pe mine. Cel puțin, nu îndeajuns.

Dacă ar fi făcut-o, și-ar fi ținut-o în pantaloni, iar eu n-aș fi pe aeroportul Heathrow, simțind că sunt pe punctul de a voma.

Mă uit în jos și îmi netezesc cutele rochiei.

— Mă ia cu mașina. Arăt bine?

Emerson mă privește din cap până-n picioare, zâmbind larg.

— Arăți exact așa cum ar trebui să arate o bonă de 25 de ani din Australia.

Îmi mușc buza de jos ca să nu zâmbesc aiurea. A fost un răspuns bun.

— Și cum o cheamă pe șefa ta? mă întreabă Em.

Caut telefonul în geantă și derulez e-mailurile până îl găsesc pe cel de la agenția de dădace.

— Doamna Julian Masters.

Emerson dă din cap.

— Și ce e cu ea? Știu că mi-ai spus, dar am uitat.

— E judecătoare la Curtea Supremă, văduvă de cinci ani.

— Ce s-a întâmplat cu soțul ei?

— Nu știu, dar se pare că e destul de bogată.

Ridic din umeri.

— Doi copii cumiți.

— Sună bine!

— Sper să mă placă!

— O să te placă.

Înaintăm la rând.

— Dar sigur ieșim în weekend, nu?

— Da!

Dau aprobator din cap.

— Ce-o să faci până atunci?

Emerson ridică din umeri.

— Mă plimb și eu. Încep de luni să lucrez, iar azi e joi.

Mă privește încruntată.

— Ești sigură că poți să ieși în weekend?

— Da! mă răstesc exasperată. Ți-am zis de o mie de ori, ieșim sâmbătă seara.

Emerson dă din cap, neliniștită. Cred că s-ar putea să fie mai emoționată decât mine, dar măcar eu mă prefac curajoasă.

— Ai rezolvat cu telefonul? o întreb.

— Nu, nu încă! Măine o să găsesc un magazin ca să te pot suna.

— OK!

Suntem chemate în față și, în sfârșit, după o jumătate de oră, intrăm în zona de sosiri a Aeroportului Internațional Heathrow.

— Vezi numele noastre? Îmi șoptește Emerson în timp ce privim în jur.

— Nu!

— Fir-ar, nu e nimeni aici să ne ia! Tipic!

Începe să intre în panică.

— Liniștește-te, o să ajungă! murmur eu.

— Ce facem dacă nu vine nimeni?

Ridic din sprâncene și mă gândesc la posibilitatea asta.

— Ei bine, nu știi ce faci tu, dar eu o să-mi pierd mințile. Emerson se uită peste umărul meu.

— Uite, e numele tău! Poate și-a trimis șoferul.

Mă întorc și văd un bărbat înalt și voinic, cu un costum bleumarin, care ține în mână un carton pe care scrie Brielle Johnston. Mă silesc să zâmbesc și îi fac semn cu mâna, simțind cum îmi crește valul de emoție din stomac.

Se apropie și-mi zâmbește.

— Brielle?

Are o voce gravă și impunătoare.

— Da, eu sunt! îi răspund șoptit.

Bărbatul întinde mâna spre mine.

— Julian Masters.

Poftim?

Fac ochii mari.

Un bărbat?

Ridică din sprâncene.

— Hm, păi, eu... sunt Brielle, mă bâlbâi și îi întind mâna. Ea e prietena mea, Emerson, care călătorește cu mine.

Bărbatul îmi prinde ușor mâna în timp ce inima mea o ia la goană.

Pe față îi apare o urmă de zâmbet, dar o alungă iute.

— Îmi pare bine de cunoștință!

Se întoarce la Emerson și dă mâna cu ea.

— Încântat!

Casc ochii la Emerson, care se bucură din plin de atenția primită. Rânjește până la urechi.

— Bună!

— Credeam că ești femeie, îngaim.

Se încruntă.

— Din câte știu eu, sunt bărbat.

Mă privește drept în ochi.

De ce-am spus-o cu glas tare? O, Doamne, taci odată!

Ce stânjenitor!

Vreau să plec acasă. A fost o idee proastă.

— Te aștept aici.

Arată cu mâna spre un colț, pe urmă o ia din loc. Ochii mei îngroziți se întorc spre Emerson, iar ea râde, așa că o lovesc cu pumnul în braț.

— Futu-i, e un nenorocit de bărbat! îi șoptesc furioasă.

— Văd și eu! zice Em și zâmbește, cu privirea fixată asupra lui.

— Domnule Masters? strig după el.

Se întoarce.

— Da!

Ne facem mici amândouă sub căutătura lui.

— Noi... noi mergem la toaletă, mă bâlbâi emoționată.

Dând scurt din cap, ne arată cu mâna în dreapta.

Ridicăm ochii și vedem un indicator. O apuc pe Emerson de braț și o trag spre baie.

— Eu nu lucrez pentru moșneagul ăla plicticos! strig când dăm buzna pe ușă.

— O să fie bine! Cum s-a întâmplat chestia asta?

Scot telefonul și mă uit repede la e-mailuri. Știam eu!

— Scria femeie! Știam că scria femeie.

— Nu-i atât de bătrân! strigă ea din cabină. Aș prefera să lucrez pentru un bărbat decât pentru o femeie, sinceră să fiu.

— Știi ceva, Emerson? E o idee oribilă! Cum naiba te-am lăsat să mă convingi?

Em zâmbește când iese din cabină și se spală pe mâini.

— Nu contează! Oricum, abia dacă o să-l vezi, iar în weekenduri nu lucrezi, când e el acasă.

În mod clar, încearcă să mă calmeze.

— Nu te mai ambala așa!

Să nu mă ambalez...

Mi se pare că-mi iese fum pe urechi.

— O să te omor! O să te omor naibii!

Emerson își mușcă buza ca să-și înăbușe zâmbetul.

— Ascultă, stai cu el până îți găsim altceva! Măine rezolv cu telefonul și putem începe să-ți căutăm alt post, mă încurajează ea. Măcar pe tine te-a luat cineva. De mine nu-i pasă nimănui.

Îmi las capul în mâini și încerc să respir mai ușor.

— Ce dezastru, Em! îi șoptesc.

Deodată, mi se adevăresc toate temerile legate de călătorii. Mă simt complet ieșită din zona mea de confort.

— O să fie o săptămână... Cel mult.

Ochii mei speriați îi întâlnesc pe ai ei, și dau din cap.

— OK?

Ea zâmbește și mă strânge în brațe.

— OK!

Mă uit din nou în oglindă, îmi aranjez părul și-mi netezesc rochia. Sunt complet năucită.

Ieșim de la toaletă și ne așezăm lângă domnul Masters. Se apropie de patruzeci de ani, are o ținută impecabilă și e destul de atrăgător. Are părul brunet, cu câteva fire argintii.

— A fost un zbor plăcut? mă întrebă, privindu-mă de sus.

— Da, mulțumesc! mă forțez să răspund.

Ah, ce artificial a sunat!

— Mulțumesc că ai venit să mă iei! adaug sfioasă.

El dă din cap fără să mai adauge ceva.

Emerson zâmbește cu ochii în podea, încercând să-și înăbușe zâmbetul.

Scorpia asta nu mai poate de bucurie.

— Emerson? strigă o voce bărbătească.

Ne întoarcem toți și vedem un bărbat blond, iar lui Emerson îi pică fața. Ha! Acum e rândul meu să râd.

— Bună, eu sunt Mark!

El o sărută pe obraz și pe urmă se întoarce spre mine.

— Probabil tu ești Brielle?

— Da!

Îi zâmbesc și mă uit la domnul Masters.

— Iar el este...

Mă opresc, pentru că nu știu cum să-l prezint.

— Julian Masters, termină el propoziția în locul meu, adăugând o strângere fermă de mână.

Eu și Emerson zâmbim fals una la alta.

O, Doamne sfinte, ajută-mă!

Emerson se ridică și vorbește cu Mark și domnul Masters, în timp ce eu păstrez tăcerea, stânjenită.

— Mașina e pe aici! spune domnul Masters, făcând un semn spre dreapta.

Dau neliniștită din cap. O, Doamne, nu mă lăsa cu el! Ce înspăimântător!

— Mă bucur că v-am cunoscut, Emerson și Mark!

Domnul Masters dă mâna cu ei.

— Și noi ne bucurăm! Te rog să ai grijă de prietena mea! șoptește Emerson și îmi aruncă o privire.

Domnul Masters dă din cap, zâmbeste, apoi pornește spre mașină, trăgându-mi bagajul după el.

— Ce tâmpenie! șoptesc în părul ei.

— O să fie bine! Probabil e foarte de treabă!

— Nu arată de treabă.

— Da, sunt de acord! Arată ca un prost, adaugă Mark, urmărindu-l cum dispare în mulțime.

Emerson îi aruncă noului ei prieten o privire urâtă, în timp ce rânjesc. Cred că prietenul ei e mai enervant ca al meu, dar în fine...

— Mark, ai grijă de prietena mea, te rog?

Se bate în piept cu pumnii ca o gorilă.

— O, exact asta am de gând!

Emerson se uită la mine. Clatină ușor din cap, iar eu îmi mușc buza de jos ca să nu zâmbesc. Tipul ăsta e un tâmpit! Ne uităm amândouă și-l vedem pe domnul Masters privind nerăbdător în urmă.

— Ar fi bine să plec, șoptesc!

— Știi adresa apartamentului meu dacă ai nevoie de mine?

— S-ar putea să apar într-o oră. Spune-le colegilor tăi că vin, în caz că am nevoie de o cheie!

Em râde și flutură din mână, iar eu mă duc la domnul Masters. Mă vede venind și pleacă din nou.

Doamne, nu poate nici măcar să mă aștepte? Ce nepoliticos!

Iese din clădire către zona de parcare pentru VIP-uri. Îl urmez în tăcere.

Orice idee aș fi avut că mă voi împrieteni cu noul meu șef a zburat pe geam. Cred că mă urăște deja.

Stai numai să vezi când o să afle că am mințit în CV și că habar nu am ce fac! Mă cuprinde spaima numai cât mă gândesc la asta.

Ajungem la un SUV mare și elegant pe care el îl descuie și îmi pune valiza în portbagaj. Apoi îmi deschide portiera din spate ca să urc.

— Mulțumesc!

Zâmbesc stânjenită și urc pe banchetă. Vrea să stau în spate când locul din față e gol.

Ce bărbat ciudat!

Se așază pe scaunul din față și într-un târziu intră în trafic. Nu pot decât să-mi strâng poșeta în brațe.

Să spun ceva? Să încerc să fac conversație?

Ce să spun?

— Locuiești departe de aici? îl întreb.

— La douăzeci de minute distanță, îmi răspunde pe un ton tăios.

O... serios? OK, atunci tac. Nu vrea să stea de vorbă. Timp de zece minute, rămânem tăcuți.

— Poți să conduci mașina asta când ești cu copiii sau avem un minivan. Cum vrei tu!

— Ah, OK!

Mă opresc o clipă.

— E mașina ta?

— Nu!

Domnul Masters virează pe o stradă și intră pe o alee cu porți imense de gresie.

— Eu conduc un Porsche, îmi răspunde nonșalant.

— Ah!

Aleea pare că nu se mai termină. Mă uit în jur la terenurile perfect întreținute și la colinele unduioase. Cu fiecare metru pe care îl facem, simt că inima îmi bate puțin mai repede.

De parcă nu e suficient de rău că nu sunt bună de bonă... Nu mă descurc nici cu faptul că e bogat. Nu știu cum să mă

port în compania acestor oameni. Nu știu nici măcar ce funcțiune să folosesc la cină. Am dat de naiba aici!

Într-un târziu, apare și casa, iar eu simt că mă fac albă ca varul.

Nu e o casă, nici pe departe! E un conac gri cu alb, cu o atmosferă de castel și șase garaje în stânga.

Domnul Masters oprește pe o alee circulară, parcând sub marchiză.

— Ce casă frumoasă ai! șoptesc.

El încuviințează și rămâne cu ochii la intrare.

— Suntem norocoși!

Coboară din mașină și îmi deschide portiera. Cobor și îmi strâng poșeta cu putere. Ridic ochii spre clădirea luxoasă din fața mea.

Aici sunt extraordinar de mulți bani.

Între timp, șeful meu îmi ia valiza și o pune undeva, în lateralul clădirii.

— Intrarea ta e pe aici! îmi spune.

Îl urmez pe o potecă până ajungem la o ușă pe care o deschide și mă lasă să trec. Văd un hol și un living.

— Bucătăria e pe aici!

Îmi arată bucătăria.

— Și dormitorul tău e în colțul din stânga.

Dau din cap și trec pe lângă el, intrând în apartament.

Domnul Masters rămâne la ușă, dar nu intră.

— Baia e în dreapta, continuă apoi.

De ce nu intră?

— OK, mulțumesc! îi răspund.

— Poți să treci orice alimente dorești pe comanda familiei și...

Se oprește, de parcă își adună gândurile.

— Dacă mai ai nevoie de ceva, te rog să vorbești cu mine mai întâi!

Mă încrunt.

— Mai întâi?

Ridică din umeri, apoi mă lămurește:

— Nu vreau să aflu pentru prima dată despre o problemă când citesc cererea de demisie.

— Ah!

S-a mai întâmplat chestia asta?

— Bineînțeles! murmur.

— Dacă vrei să vii să-i cunoști pe copiii...

Arată cu mâna spre hol.

— Da, te rog!

O, Doamne, acum e acum! Îl urmez pe un coridor cu pereți de sticlă care dă către casa mare, aflată la vreo patru metri distanță. Între cele două clădiri se află o grădină care creează un atriu. Ridic privirea, uluită. În casa mare este o fereastră imensă prin care se vede în bucătărie. Văd dincolo de ea în zona de living, din coridor, unde o adolescentă și un băiețel se uită la televizor. Mergem până la capătul coridorului de sticlă, unde e o scară cu șase trepte, către casa mare.

Răsuflu adânc și-l urmez pe domnul Masters pe scări.

— Copii, veniți s-o cunoașteți pe noua bonă!

Băiețelul sare în sus și-n jos și aleargă spre mine, vizibil încântat, în timp ce fata ridică privirea și-și dă ochii peste cap. Zâmbesc în sinea mea, amintindu-mi cum e să fii un adolescent tipic.

— Bună, sunt Samuel!

Băiețelul zâmbeste și mă prinde de picioare cu brațele. Are părul brunet, poartă ochelari și e al naibii de simpatic.

— Bună, Samuel! îi răspund și îi zâmbesc.

— Ea e Willow! o prezintă el.

Îi zâmbesc adolescentei.

— Bună!

Fata își încrucișează sfidătoare brațele la piept.

— Bună! bombăne un răspuns.

Domnul Masters o privește lung, spunându-i multe dintr-o singură privire.

În cele din urmă, Willow întinde mâna spre mine.

— Eu sunt Willow!

Zâmbesc, uitându-mă la domnul Masters. O poate controla doar uitându-se urât la ea.

Samuel aleargă înapoi în salon, ia ceva în mână și se întoarce imediat.

Văd un bliț.

Clic, clic!

Ce naiba?

Are o cameră mică Polaroid. Se uită cum apare fața mea pe o bucată de hârtie, apoi mă privește iar.

— Ești frumoasă!

Îmi zâmbeste.

— O să pun asta pe frigider!

O lipește cu grijă de frigider cu un magnet.

Domnul Masters pare să se fâstâcească, nu știu de ce.

— E ora voastră de culcare, le spune, iar amândoi copiii protestează. Se întoarce spre mine, adăugând: Bucătăria ta e complet aprovizionată, și sunt convins că ești obosită.

Îi zâmbesc fals. Ah, sunt liberă!

— Da, desigur!

Dau să mă duc spre apartamentul meu, dar mă întorc din nou spre el.

— La ce oră încep mâine?

Domnul Masters mă privește în ochi.

— Când îl auzi pe Samuel că se trezește.

— Da, desigur!

Mă uit în ochii lui, așteptând și altceva, dar nu mai e nimic.

— Atunci, noapte bună!

Zâmbesc stânjenită.

— Noapte bună!

— Pa, Brielle!

Samuel îmi zâmbeste, iar Willow mă ignoră, întorcându-se cu spatele și urcând scările.

Mă duc în apartament și închid ușa după mine. Pe urmă, mă trântesc pe pat și mă uit în tavan.

Ce-am făcut?

E miezul nopții și mi-e sete, dar am căutat peste tot și nu găsesc niciun pahar. Nu am altă opțiune; trebuie să mă furișez în casa mare să găsesc unul. Port cămașa de noapte albă, de mătase, dar sunt sigură că toți sunt în pat.

Furișându-mă pe coridorul întunecat, văd în casa luminată.

Deodată, îl zăresc pe domnul Masters stând în fotoliu și citind o carte. Are un pahar cu vin roșu în mână. Stau pe întuneric și nu reușesc să-mi iau ochii de la el. Are ceva care mă fascinează, dar nu prea știu ce anume.

Se ridică brusc, așa că mă lipesc de perete.

Oare mă vede aici pe întuneric?

Rahat!

Îl urmăresc cu privirea în timp ce se duce spre bucătărie. Nu poartă decât o pereche de boxeri bleumarin. Părul lui brunet e ciufulit, cu onduleuri largi în vârf. Are pieptul lat, iar corpul lui e...

Inima începe să-mi bată mai repede. Ce fac? N-ar trebui să stau aici pe întuneric, urmărindu-l ca o ciudată, dar nu știu de ce nu-mi pot întoarce privirea.

Stă în dreptul blatului din bucătărie. E cu spatele la mine în timp ce-și toarnă încă un pahar de vin roșu. Îl duce încet la buze, iar ochii mei îi măsoară tot corpul.

Mă lipsesc și mai tare de perete.

Se duce la frigider și ia poza cu mine.

Poftim?

Se sprijină cu fundul de blat și o studiază.

Ce face?

Simt că nu pot să respir.

Își bagă încet mâna în boxeri și pe urmă mi se pare că se mângâie de câteva ori.

Fac ochii mari.

Ce mama dracului?

Pune paharul de vin pe blat și stinge lumina, lăsând doar o veioză aprinsă în cameră.

Cu poza mea în mână, dispare pe hol.

Ce naiba a fost asta?

Cred că domnul Masters tocmai s-a dus în dormitorul lui să se masturbeze uitându-se la poza mea.

Ah!

Dumnezeule!

Cioc, cioc!

Am ochii închiși, dar mă încrunt și încerc să ignor zgomotul

Îl aud din nou. Cioc, cioc!

Ce-i asta?

Mă întorc spre ușă și o văd cum se deschide încet.

Fac ochii mari și mă ridic brusc în capul oaselor.

Apare domnul Masters.

— Îmi pare rău că te deranjez, domnișoară Brielle! șoptește.

Miroase de parcă abia a făcut duș și poartă un costum imaculat.

— Îl caut pe Samuel.

Privirea îi întârzie asupra sânilor mei, liberi pe sub cămașa de noapte, apoi își întoarce ochii spre fața mea, de parcă e îngrozit de ce-a făcut.

— Unde e? îl întreb încruntată. A dispărut?

— Uite-l! șoptește și arată către canapea.

Mă uit și-l văd pe Samuel ghemuit cu ursulețul în lumina difuză din cameră. Rămân cu gura căscată.

— O, nu, ce s-a întâmplat? șoptesc.

Oare a avut nevoie de mine, iar eu am dormit?

— Nimic! murmură domnul Masters, luându-l pe Samuel în brațe și așezându-i capul pe umărul său puternic. E somnambul. Îți cer scuze că te-am deranjat! Mă ocup eu de el.

Iese din cameră cu cel mic dormind în brațe. Ușa se închide ușor în spatele lor.

Mă întind la loc și mă uit în tăcere la tavan. Bietul băiețel! A venit aici să mă vadă, iar eu nici nu m-am trezit. Probabil mai și sforăiam, a dracului treabă!

Dacă i-a fost frică? Ah, acum mă simt ca un rahat!

Răsuflu adânc, mă ridic să stau pe marginea patului și-mi las capul în mâini.

E atât de singur, încât mă caută pe minemine—o străină?

Mă cuprinde o tristețe inexplicabilă și deodată simt că duc toată povara lumii pe umeri. Mă uit prin cameră o clipă, dușă pe gânduri.

În cele din urmă, mă ridic și merg la baie, pe urmă mă duc la fereastră și trag draperiile. Tocmai se înseninează, iar o ceață albă plutește deasupra padocurilor.

Ceva îmi atrage privirea; îl văd pe domnul Masters ieșind din garaj.